

рожба на разпалената фантазия дори, може би, „измислица на московскитѣ фанатици!“ Не е имало ни побѣди, ни побѣдоносни вожди, ни пролѣта руска кръвъ, ни избити християни отъ турци!... А петдесетъ хиляди войници ранени, болни, осакатени лежатъ по цѣла пространа Русия. И побѣдоносни вожди се върнаха и всенародно въ знакъ на рускитѣ побѣди бидоха въведени въ санъ маршали... Това, струва ни се, не е вече мечта, а дѣйствителностъ. Пъкъ и неотдавна въ самия Петроградъ, съ флагове, съ пѣене народния химнъ по улицитѣ, съ тържественъ молебень и съ топовень гърмежъ отъ Петропавловската крѣпостъ се празнува официално обнародването на Санъ-Стефанския договоръ, който е днесъ разкъсанъ на парчета! Но ако всичко това е станало, възможно ли е това, което гледаме, което става сега тамъ въ Берлинъ, което е прѣко отрицание, противорѣчие, поругание на всичко станало? Ти ли си това, Русию побѣдителко, на скамейката на подсѣдимитѣ? Така сърдечно скърбѣше великиятъ русинъ И. С. Аксаковъ, възрѣнъ въ дѣлата на европейската дипломация въ Берлинъ, която сваляше побѣдния вѣнецъ отъ освободителката Русия. Да, умразенъ е Берлинъ за българина, за русина, за славянина, всѣки споменъ за тоя Берлинъ зловѣщо звучи. Тамъ България като живо тѣло бѣ разсѣчена на части, прѣкопланинската България, оная, която най-много бѣ изтерзана, изранена, поругана отъ турскитѣ звѣрства, пакъ остана въ робство!...

Истина е, че небето е тѣй синьо и слънцето грѣе тѣй весело, както прѣди години, но тѣ осветляватъ сега само развалини, казваше единъ любящъ синъ на България; трѣвата расте пакъ тѣй пѣстро, както прѣди години, но тя покрива гробищата на ония,